

לתנועות העדות: שיגא 054-6868199

זמני ת"א:

פְּנִיטַת הַשָּׁבֶת: 19:29

יְצִיאת הַשָּׁבֶת: 20:32

ר"ת: 21:02

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 196 לשבת 20.6.2015 – ג' תמוז תשע"ה

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

קִרְחָה

כל אדם חייב להתבונן לפני המעשה בתוצאות העתידות (הרב משה דיין)

פרשת קרח היא אחת הפרשיות הקשות והסתומות שיש בתורה. אולם יש בה הרבה מוסר והנהגות כיצד יש לאדם לנהוג. המוסר הראשון שלומדים כמה גרועה המחלוקת וכמה כואבות תוצאותיה. הגאון ר' אליהו דסלר זצ"ל כתב סיפור שראה במו עיניו: לפני שנים רבות, בנדודי דרך ארצות הצפון, ראיתי עדת זאבים רעבים רצים ומחפשים מזונם, וימצאו נבלת חיה קטנה מושלכת על דרכם ויקפצו כולם עליה מבוהלים ודחופים, אבל לא יכלו לאכול טרף, כי כל אחד מהם קפץ על גבי חברו וידחפנו מבלי השאיר לו מקום, וכה נשכו זה את זה וילחמו זה בזה עד אשר כולם היו פצועים ויזוב דמם לרוב. וכה נלחמו עד אשר כולם נשארו מוטלים על גבי השלג חסרי אונים. ורק אחדים הגיבורים שבהם, המה שמו שיניהם בנבלה. ויעבור רגע, והנה גם אלה התחרו זה בזה, וישבו ויכו וינשכו איש את רעהו נשוך ופצוע, עדי האחד גבר ויחטוף הנבלה וינוס.

ממשיך הרב דסלר וכותב: התבוננתי למראה וראיתי את המנצח רץ מרחוק, והנה כל דרכו אשר רץ עליה מלאה דם מדמו אשר זב מפצעיו הרבים אשר פצעוהו חבריו. אמרתי ללבי הן בדמו הוא, אבל ישביע את רעבונו. עליו נאמר "בנפשו יביא לחמו". ושבת וראיתי בנשארים, והנה פצעיהם עוד רבים ורעים מפצעיו, דמם אבד, וכוחם סר מהם, ומה הועילו במלחמתם. ירגישו חרפת מנוצחים אשר חברים היכם, וגם אכל ושבע ודשן, והמה שבעי מכות, וגם רעבונו זה אשר למען השביעו נלחמו, עודנו בחזקו כבראשונה. ומסיים הרב: עתה בהתבונני ברעבון שיש באדם השואף לחומריות, עלתה בזכרוני המעשיה הזאת כי תהיה "משל" לבני האדם. הן גם המנצח בהתחרות, פצוע הוא, חולה, עייף ויגע. וגם כי נצחנו אשר נצח איננו שוה מאומה, כי רעבונו לא ישבע לעולמים אלא יוכפל וירבה כאמור. אבל אם כה הוא גורל המנצח, מה יהיה חלק המנוצח. ורוב העולם מנוצחים בתחרותם.

חז"ל (סנהדרין דף קי ע"א ומדב"ר יח, כ) אומרים על הפסוק "חכמות נשים בנתה ביתה" זו אשתו של און בן פלת. שאמרה לבעלה מה יש לך לחלוק עם משה הרי אתה לא תרויח מכך כלום, כי אם משה הנשיא, ואהרן הכהן, אתה תלמידו. ואם קרח הנשיא, אתה תהיה תלמידו. ובכך שכנעה אותו לא להמשיך אחריהם. וכבר שאלו המפרשים מהי החכמה הגדולה כאן, להבין כזה חשבון פשוט והגיוני. בספר 'דעת שרגא' מבאר כי גדלותה של אשת און בן פלת, היתה בכך שהחכמה שלה התגלה בשעת בלבול הדעת. הרי באותה שעה שקרח חלק על משה רבינו היה מצב של בלבול חזק מאד, קרח עשה ממה רבינו ליצנות גדולה בסיבות ונימוקים שונים הנראים כנכונים. ואכן הרבה מעם ישראל נמשכו אחריו ובראשם מאתים וחמישים ראשי סנהדראות, וסברו שהצדק עם קורח. במצב כזה כשכולם היו בלבול, היא אשתו של און בן פלת תפסה את הנקודה האמיתית, והצליחה לשכנע את בעלה לדרך האמת, וזוהי הגדלות. כי אדם יכול לעשות את החשבונות הגדולים ביותר, רק כאשר הוא שרוי במנוחת הנפש, ובשעה שהוא שליו ושקט. אבל כשהוא במצב של חוסר מנוחה, סערת רוחות, ובלבול הדעת הרי הוא מאבד את צלילות הדעת, ואינו מסוגל לעשות אפילו את החשבון הפשוט ביותר. וזה תפקיד האדם שגם במצב של בלבול וחוסר מנוחת הנפש צריך לעמוד רגוע, ולהוציא את עצמו מתוך הבלבול ולנתח את העניין בצלילות הדעת ולהגיע אל האמת.

ויקח קרח (טז, א)

קרח ר"ת קנאי רתחן חמדן, והיה לו לנווט מידות אלו לעבודת השם, קנאי כמו פנחס בן אלעזר (ע' זוהר פנחס רטו) רתחן כשצריך כמו משה "ויקצוף על אלעזר (ויקרא י, טז). חמדן במצוות כמשה, כמו שאמרו (סוטה יג) שכל ישראל התעסקו בביזה התעסק הוא בארונו של יוסף. (הרב מאיר אליהו 'מרכבות ארגמן' דף פח)

וַיִּקַּח קֶרֶחַ (טז,א)

"וַיִּקַּח קֶרֶחַ" – מה לקח? אומרים חז"ל (סנהדרין קט,ב): שלקח מקח רע לעצמו". מה כוונת הדבר "מקח רע"? הלא את כל חייו הוא הפסיד! נתאר לעצמנו אדם הקונה במכולת עגבניות רקובות מעלות עובש או תבנית ביצים שנגועות בחיידק סלמונלה. האם האדם הזה עשה מקח רע או שהוא לא לקח כלום? ודאי שלא לקח כלום! כך קורח – לא לקח כלום. בלעה אותו האדמה. איזה "מקח רע" הוא לקח? אומר הרב דסלר זצ"ל כלל יסודי: שם שמיים יתקדש בעולם תמיד, לנצח, אבל לאדם ישנן שתי אפשרויות איך הדבר יעשה: או על ידו או על גבו, ובידו ההחלטה במה הוא בוחר. במעמד אליהו ונביאי הבעל בהר הכרמל היו שני פרים ועשו ביניהם גורל, פר אחד נבחר להיות מוקרב על ידי אליהו פרי שני על ידי כוהני הבעל, ומספרים חז"ל שאותו פר שעלה בחלקם של נביאי הבעל לא רצה לזוז. ניסו לקחתו בכח ולא הצליחו בשום אופן. אליהו דיבר עם הפר שילך עם כוהני הבעל והפר סירב! הוא לא הסכים להישחט על המזבח של כוהני הבעל. אמר לו אליהו: "לך, כי כשם שמתקדש שם שמים על ידו – כך מתקדש שם שמים על ידך, בכך שלא תרד אש על המזבח שלהם" והפר לא הלך. מה עשה אליהו? לקחו בכח ומסרו ביד נביאי הבעל. מדוע הוא לא הלך? כי לא רצה שיתקדש שם שמים על גבו. הוא רצה שקידוש ה' יהיה על ידו! שלא תרד אש על המזבח שהוקרב פר זה, יהיה בכך קידוש ה', אבל שם שמים יתקדש על גבו ולא על ידו. כאשר הקב"ה מעניש מישהו וכולם רואים זאת, נגרם מכך קידוש שם שמים, אבל על גבו של האדם ולא על ידו. על פרעה, אחר כל המכות כתוב (שמות יב): "וּלְמַעַן תִּסְפָּר בְּאָזְנֵי בְנֵי וְיִבֶן בְּנֵךְ אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלָתִי בְּמִצְרַיִם וְאֶת אֶתְנִי אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בָם וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי ה'". אומר הבעל שם טוב הקדוש, שפרעה לאחר המכות נעשה מרכבה לטוב וכמעט שהגיע לתיקונו! כי שם שמים התקדש על גבו. גם המן הרשע משמש דוגמה לקידוש שם שמים על גבו. הוא זכה שמבני בניו ישבו וילמדו תורה בבני ברק. במה זכה לכך? כיוון שעל ידו התקדש שם שמים ומי שבמותו זוכה לקדש שם שמים – זוהי זכות גדולה עבורו! קורח היה בטוח שהוא צריך להיות נשיא כי עתיד לצאת ממנו שמואל. לאמיתו של דבר, עצם מיתתו על כך שחילל את ה' – דבר זה לבד הספיק שיצא מזרעו שמואל! אותו קידוש ה' הגדול שהתרחש כתוצאה ממעשה קורח – היה זכות גדולה עבורו. מכך אומר ה' באר יוסף – מתבררת ההבנה למה נאמר על קורח שלקח מקח רע לעצמו, כשבעצם הוא לא לקח כלום. כי הוא אומנם "לקח" – קידש את ה' במותו – אבל לעצמו היה זה "מקח רע"!

במעשהו של קורח היה מסר שהוא אמונה לדורות. היום, אף אחד לא יגיד עליהם שהם נחשבו לדור תמים.. שהאמין לכל מה שמשה אמר! הם לא היו תמימים כלל וכלל. הנה היה קורח שהתנוכח, היו מרגלים שלא האמינו .. אך אחד לא היה תמים! לנו יצא מזה טוב כי הרווחנו קידוש ה' אבל קורח לעצמו – לקח מקח רע. נלמד מכך, שלא כדאי שיתקדש שם שמים 'על גבך'! עדיף 'על ידך'! אנחנו בחיי חיותנו, יכולים במעשינו להרבות קידוש ה' ולגרום שיתגדל שם שמים על ידינו. המציאות בעולם היא שבכל מקרה שם ה' יתקדש, הבה נקדש את שמו יתברך בעולם כשם שמקדישים אותו בשמי מרום. (ומתוק האור)

וַיִּקְמוּ לַפְנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל (טז,ב)

עד עכשיו היו הערב רב אשמים בכל המריבות והוויכוחים, בעגל במתאווננים וכו', אבל עתה "וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל", כעת מבני ישראל באה המחלוקת, קרח וכל עדתו. (הרב מאיר אליהו 'מרכבות ארגמן' דף צ)

קְרָאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי שֵׁם (טז,ב)

מפרש רש"י: "קורח, שפיקח היה, מה ראה לשטות זו וכו' יש להבין וכי אך על קורח התמיהה, הלא הרבה פיקחים היו שם במדבר, ומן הסתם חלק ממאתיים וחמישים ראשי סנהדראות שהצטרפו אליו היו פיקחים גדולים גם הם 'לא פחות מקורח עצמו, ומדוע עליהם לא תמהו כך – שמאחר שפיקחים היו, מה ראו לשטות זה? ועוד, צריך להבין מנין פשוט לרש"י שקורח היה פיקח, וכי היכן מצינו זאת? ביאר רבי אברהם פלאג'י זצ"ל, בספרו 'אברהם אנוכי', ליישב את התמיהה על פי מה שאמרו חז"ל שקורח עשה סעודה למאתיים וחמישים ראשי הסנהדראות, כדי ליקח אותם בעצתו. ולפי זה מובן מדוע עליהם לא היתה תמיהה, מפני שלאחר שאכלו מסעודתו של קורח היו כבר משוחדים, והשוחד, כידוע 'מעוור עיני פיקחים', ולפיכך לגביהם אין שום תמיהה, כי פיקחותם פשוט נעלמה. אך קורח שלא היה משוחד מסעודתו, נותר בפיקחותו, והיינו – בצלילות דעתו, וממילא לגביו מתעוררת התמיהה, מה ראה לשטות זו?

"הַעֵינֵי הָאֲנָשִׁים הָהֵם תִּנְקַר לֹא נַעְלָה" (טז,יד). ולפי זה מובנת גם תגובתם של דתן ואבירם, כששלח משה רבינו לקרוא להם, הם הבינו כי בכוננת משה רבינו להזמין לסעודה גדולה כדי לשחדם, כפי שעשה קורח לראשי הסנהדראות, לפיכך אמרו לו: "הַעֵינֵי הָאֲנָשִׁים הָהֵם תִּנְקַר", כלומר, וכי סבור אתה לנקר לנו את העיניים, כלומר לעוור אותנו עם השוחד שלך, כדי שלא נראה את מה שאנו רואים עתה ללא שוחד.. (ומתוק האור)

וַיִּקְהָלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אֶהֱרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב לָכֶם פִּי כָל הָעֵדָה פִּלְמֵם קְדָשִׁים וּבְתוֹכֶם ה' וּמִדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל קְהַל יְהוָה (טז,ג)

מה ראה קורח לחלוק על משה, פרה אדמה ראה (מדרש פליאה)
בדברי חז"ל הובאו כמה טענות אותן טען קורח כלפי משה רבנו, אך בשום מקום לא מצאנו שהיתה לו איזו שהיא בעיה לגבי מצות פרה אדומה, למה התכוון איפוא, בעל המדרש שקורח הסתייע במצוות פרה אדומה בכדי לחלוק על משה?

רבי עקיבא סופר זצ"ל בספרו 'דעת סופר' מבאר שקורח טעה בהבנת מהותן האמיתית של המצוות ולכן סבר שתכלית עבודת ה' תלויה רק במחשבה – 'רחמנא ליבא בעי'. מחמת סיבה זו בחר קורח לטעון את טענתו הידועה כל 'טלית שכולה תכלת', כיוון שאם הסיבה שהורה לנו הקב"ה להטיל תכלת בציצית היא משום שתכלת דומה לים, ים דומה לרקיע ורקיע דומה לכיסא הכבוד, על אחת כמה וכמה שטלית הצבועה כולה בתכלת תגרום לנו לזכור זאת, ובטלית כזו לא נצטרך לתלות פתיל תכלת. את ההשראה לרעיון זה שאב קורח ממצות פרה אדומה. כידוע מצות פרה אדומה באה בכדי, לכפר על חטא העגל, אך כבר כתב הרמב"ן שכפרה זו הועילה רק לאלו שחטאו בעגל במחשבה, אך לא לאלו שחטאו גם במעשה. כיוון שכך, הבין קורח שהקב"ה מייחס חשיבות רבה למחשבה, שאם לא כן לא היו צריכים אותם חוטאים כפרה כלל. לכן הרשה לעצמו לחלוק על משה ולומר שטלית שכולה תכלת פטורה מן הציצית, משום שמבחינת מחשבת המצוה בוודאי לבישת טלית כזו מועילה יותר לזכרון הבורא. לכן נתכוונו חז"ל כשאמרו שמצות פרה אדומה גרמה לקורח לחלוק על משה. ('ומתוק האור' דף לח).

רב לכם בני לוי (טז,ז)

לאחר שרש"י הקדוש מכנה את קורח בתואר 'פיקח', הוא שואל "מה ראה לשטות זו?" על כך שקורח פיקח היה אין חולק. אך מדוע רש"י השתמש דווקא בתואר 'פיקח' ולא בתואר 'חכם'?! ביאור נפלא כותב רבי יוסף ואקנין שליט"א בספרו 'וליוסף אמר', על פי יסוד שמובא בזוהר הקדוש (דף קעו): שהמחלוקת היא חציו של מידת השלום. ומי שחולק על השלום, הרי הוא חולק על שם הקדוש, מכיוון שהשם הקדוש נקרא 'שלום'. ורמז יש בזה שהרי המספר 'שלום' עולה במנין גימטריא, 376 אם נחלק לשתיים נקבל את המספר 188 שהוא מנין גימטריא 'פיקח'. ואם כן בדברי הזוהר הקדוש שהמחלוקת היא חציו של השלום, היינו שחוצה את השלום לשני חלקים, ואז נקבל את המילה 'פיקח', שבה השתמש רש"י אודות קורח שפיקח היה, ואם כן מה ראה לשטות זו.

וּתְפַתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וַתַּבְלַע אֹתָם (טז,לב)

על אותה שעה נאמר בתהילים (קו,ז): "תִּפְתַּח אָרֶץ וַתַּבְלַע דָּתָן וַתִּכַּס עַל עֲדַת אַבְיָרִים". (חתנו של הצדיק רבי נחום'קה מהורודנא), הערה מעניינת: מדוע הפסוק פותח רק בדתן עצמו – ואילו לגבי 'רעהו' אבירים הוא מזכיר גם את 'עֲדַת אַבְיָרִים'? את ההערה, מביא הגר"ז מרגליות בשם אומרה: בעל-בית מופלא וירא אלוקים מהורודנא בשם ר' דובער מאלשיך, שהשיב בעצמו בתירוץ נפלא: כפי הנראה, היה דתן גדול מאבירים אחיו, כי על כן הוזכר תמיד ראשון לאבירים אחיו, ולכל אחד מהם היתה עדה בפני עצמו. וכאשר היו הולכים בשורה – היה דתן הולך בראש, והעדה שלו אחריו, ואחר כך הלך אבירים, ועדתו השתרכה מאחוריו. נמצא, איפוא, שכאשר פתחה הארץ את פיה – פגעה בדתן בראשונה, ואחריו נבלעו גם עדתו, ואחר כך נבלע אבירים ועדתו אחריו. ואם כן, התיאור בתהילים ברור ומדויק: "תִּפְתַּח אָרֶץ וַתַּבְלַע דָּתָן" – בראשונה ואחר כך את הבאים אחריו ואז את אבירים, ונמצא שהארץ כיסתה "עַל עֲדַת אַבְיָרִים", שהיו האחרונים ליפול. ('ושלל לא יחסר')

וּתְפַתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וַתַּבְלַע אֹתָם וְאֵת פְּתִיחָם וְאֵת פֶּלֶא הָאָדָם אֲשֶׁר לְקָרַח וְאֵת פֶּלֶא הָרְכוּשׁ (טז,לב)

מה טעם נבלע כל הרכוש של קורח ועדתו באדמה? מבאר רבי עובדיה ספורנו זצ"ל: שלא יזכו שיהנו צדיקים בעמלם. כענין שאמרו חז"ל: נפלה סלע מחיקו ומצאה עני ונתפרנס בה". מוסיף על כך רבי מרדכי אליהו זצ"ל, הראשון לציון: קורח ורכושו אבדו, ולא נעשה בממונו שום מצוה, אפילו לא אחרי מותו. ויש בזה מידה כנגד מידה, קורח עשיר גדול היה ונתגאה בעושרו, נסיונו להשתרר על ישראל נבע מחמת עושרו הרב. ולכן כעת בעת הדין והמשפט, לא זכה שיעשו בממונו חסד וצדקה, אף לא בדיעבד.

הרבי החל לדפוק על השולחן בקול רעש גדול, ומה אמר על כך מרן הגר"ח קניבסקי?

בְּזֹאת תִּדְרְעוּן פִּי ה' שְׁלַחְנִי (טז,כח)

מעשה מופלא אירע אצל האדמו"ר משינאווא זצ"ל, שהיה כידוע אחד מענקי דורו. מהמעשה ניתן ללמוד על אהבת ישראל העצומה המפעמת בליבם של גדולי ישראל, ועד כמה יש לנו ללמוד לקח ודוגמא להגביר גם בליבנו את

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

האהבה הזו. פעם הודיע הרבי לחסידיו כי בשבת הבאה ישבות בעיירה פלונית. החסידים התפלאו מאוד על כך, כיון שידעו שבעיירה זו לא מתגורר אף אחד מחסידיו ומקורביו של האדמו"ר. הם הבינו שיש לרבי כוונה נסתרת בביקורו זה, אבל לא הצליחו לגלות את טיבה. רבים מן החסידים בחרו אפוא גם הם לעשות את השבת בעיירה ההיא, ולראות מה יפעל שם הרבי. בהגיע הרבי לעיירה, בערב שבת, יצאו כל הפרנסים והתושבים לקבלו. והנה, כאשר ניסו חשובי המקום להזמין את הרבי לתפילות בבית הכנסת הגדול, סירב, ולגודל תימהונם הודיע שיתפלל בבית המדרש של החייטים והסנדלרים. התימהון היה בכפליים: ראשית, על עצם העובדה שהרבי מעדיף להתפלל בבית הכנסת של האנשים הפשוטים; ושנית, משום שבמקום שהוא התפללו בהשכמה, ודרכו של הרבי משינאווא היתה להתפלל מאוחר יותר. החסידים לא הבחינו בשום סימן הרבי אמר, ועשה, והגיע לבית הכנסת ההוא, ועמו החסידים שביקשו לעקוב אחר פעולותיו במקום זה. בשעת התפילה וקריאת התורה התנהל הכל כשורה והחסידים לא הבחינו בשום סימן או רמז לעילה שהרבי בחר להתפלל דווקא כאן. משהגיעו למפטיר התברר שבבית הכנסת יש אופרוף (שבת חתן) של חתן מבני המקום. והנה החתן עולה לתורה ומתחיל לברך. ברגע זה נבהלו החסידים, וכל המתפללים, לראות את הרבי מתחיל להתלהב נמרצות, ודופק בידי על השולחן ללא הפסקה. דפיקותיו של הרבי עשו רעש גדול בבית הכנסת. המתפללים והחסידים הביטו על הרבי בתימהון הולך וגובר, אבל הרבי בשלו, ממשיך לדפוק ולדפוק, ומשים את עצמו על ידי זה ללעג ולקלס. הדפיקות החלו כאמור מהרגע שבו החל החתן לברך את ברכות התורה, המשיכו בברכות שלפני ההפטר, בהפטר עצמה, ועד הברכות שלאחריה. רק משיירד החתן מהבימה, הפסיק הרבי מהנהגתו הכל כך מוזרה. הרבי לא הסביר לאף אחד את פשר מעשיו, והדבר היה לפלא אדיר בעיני כל מי שנכח במקום. רק במוצאי שבת קודש, משנסע הרבי לביתו, נודע הדבר ונודעה הסיבה על מה ולמה הרעיש הצדיק את בית הכנסת. החסידים גילו שבתחילת השבוע הגיע החתן ההוא אל הרבי, ותוך שהוא פורץ בבכי תיאר את חששותיו משבת והעליה לתורה שלו, כיון שכשהוא עומד בפני ציבור, הוא נתקע בלשונו ומגמגם. 'הרי בשבת זו נמצאת כל המשפחה של הכלה בבית הכנסת, וחוששני מאוד שכאשר הם ישמעו כיצד אני נתקע בברכות, ולא מסוגל להוציא מילה מהפה, השידוך כולו עלול להתבטל', אמר. החתן בכה מאוד, והרבי שאל אותו היכן יתקיים האופרוף, והרגיעו והבטיחו לו שהכל יעבור בשלום. זו היתה הסיבה שהרבי הטריח את עצמו להגיע לעיירה ההיא, ולבית הכנסת של החייטים, שם התפלל החתן, וכאשר קראו לו לתורה והוא החל לברך את הברכות, ביזה את עצמו ועשה רעש בבית הכנסת, כדי שלא ישמעו עד כמה הוא מגמגם... כך עד סוף קריאת ההפטר... איזו אהבת ישראל שאינה יודעת גבולות! ומה עם מאה ברכות? הגר"י זילברשטיין סיפר זאת לגיסו מרן הגר"ח קניבסקי, ושאל אותו שתי שאלות. האחת, כיצד מותר היה לרבי, שהיה כאמור אחד מגדולי התורה המפורסמים, לבזות את עצמו עד כדי כך? והשניה, הרי מובא במשנה ברורה (סימן מ"ו סעיף קטן י"ג) שהרוצה להשלים את 100 הברכות בשבת קודש, יעשה זאת על ידי שיתכוון ב'אמן' של ברכות התורה וההפטר (כמו שמובא בשו"ע סימן רפ"ד). ואם כן, הרבי בדופקו על השולחן בקול, מנע מהמתפללים את האפשרות לשמוע את הברכות ולכוון בהן! על השאלה הראשונה השיב הגר"ח שהדבר נתון במחלוקת גדולה בין הפוסקים (וכפי שמובא בפתחי תשובה, יו"ד סימן רמ"ד ס"ק ד', שהביא בשם החוות יאיר שנשאל האם מותר לרב לנגן בכנור לפני חתן וכלה, או שמא אסור לו לעשות כך מפני שהוא גורם לבזיון התורה, ואינו יכול למחול על בזיון זה? וכתב שלכאורה הדבר תלוי בפלוגתא בין הרמב"ם והרא"ש לגבי זקן ואינה לפי כבודו). ואפשר לומר שהאדמו"ר נהג כאותה דעה שאומרת שמותר לאדם כמוהו לבזות את עצמו כדי להציל יהודי מביזיון. ובאשר לשאלה השניה, אמר הגר"ח, צריך לזכור שמדובר כאן באירוע העלול להביא בסופו של דבר לידי חשש פיקוח נפש, שכן בשבת כזו נמצאים אכן בבית הכנסת כל בני המשפחה, וכשישמעו את בזיונו וכיצד הוא מגמגם ונתקע בלשונו, הם עלולים לבטל את השידוך. כיון שביטולו של שידוך כרוך בספק פיקוח נפש, מותר היה למנוע מהמתפללים לשמוע את הברכות, אע"פ שבכך הם לא יוכלו לכוון בהן למנין 100 הברכות. וכפי שמצאנו בפוסקים שהבושה העלולה להיגרם לחתן וכלה דוחה שבות של שבת). עיין במשנה ברורה, סי' של"ט, ס"ק י"ט). (ברכי נפשי).

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, לירון אמיר וענבל בני פנינה, הילה בת אסתר, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה, שגיב בן רותי.

הצלחה ופרנסה טובה: לשגיב בן מרים, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, לירון בן פנינה.
לרפואה שלמה: אהרון רפאל בן רבקה, ציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה.

לעילוי נשמת: בנימין בן סולוי ז"ל, חביב בן סולוי ז"ל, בתיה בת סולוי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל, זקלין לוי בת מסעודה ז"ל.